

SPACE1



LEDEN 2025

Ú V O D N Í S L O V O

Vážení a milí čtenáři časopisu Space,

věříme, že jste do nového roku vykročili tou správnou nohou a pořádně jste si o zimních prázdninách odpočinuli. Do rukou se Vám dostal náš nový školní časopis a my věříme, že Vás bude bavit.

Rozhodli jsme se přejmenovat původní časopis Čtverotoč, který byl doposud pod vedením Mgr. Magdy Hrstkové, na časopis Space, jehož novou vedoucí je nyní Mgr. Petra Raabová.

Redakce je zcela nová, neboť předchozí redaktoři už jsou absolventy SGO nebo nastoupili do čtvrtého ročníku a mají tudíž jiné starosti. Budeme proto moc rádi za nové členy, aby mohl náš časopis růst a rozvíjet se.

Moc děkujeme Mgr. Magdě Hrstkové za dosavadní vedení a organizaci a budeme se snažit, aby byl i nový časopis Space stejně tak promyšlený a plný kreativních nápadů našich žáků, jako byl časopis Čtverotoč.

Také děkujeme Mgr. Petře Raabové, že zaštiťuje celý tento projekt, dělá koncovou korekturu a pomáhá nám se zlepšovat. Chci poděkovat všem redaktorům a přispěvatelům za jejich skvělou práci a chuť vytvářet tento časopis, protože bez nich by vzniknout nemohl.

Tímto také zveme všechny zájemce, kteří by chtěli do časopisu přispět svou vlastní tvorbou a třeba se i přidat k našemu týmu, aby nás kontaktovali prostřednictvím e-mailu piruncikova.klara@sgopava.cz.

Přejeme pěkné počtení.

Za redakci časopisu Klára Pirunčíková (šéfredaktorka)



OBSAH

Vítejte ve SPACE.....	4
Rozhovor s paní ředitelkou SGO	5
Proměnlivost nálad.....	9
Epidemie.....	10
Nejíst není řešení.....	11
Projekt autorského čtení.....	12
Ženy, které změnilly svět.....	13
Zbytečnost.....	16
SGO andílci.....	18
Vánoční démoni.....	20
Top 5 alb 2024.....	22
YOLO.5.....	25
Instagram časopisu.....	26
Hudební všehochuť.....	27

„Naši učitelé nesmějí být podobni
sloupům u cest, jež pouze ukazují,
kam jít, ale samy nejdou.“

— Jan Amos Komenský



Vítejte ve

Spolupráce

Milí čtenáři,

dovolte nám, abychom vám představili SPACE – nový školní časopis, který vznikl s cílem poskytnout všem studentům prostor pro jejich vlastní tvorbu. Ať už píšete poezii, povídky, nebo se zajímáte o focení, kresbu či jiné formy umění, SPACE je místem, kde se mohou všechny vaše nápady a projekty spojit a vyjít na světlo.

Naše redakce se skládá ze studentů, kteří chtějí vzbudit v každém čtenáři i tvůrci kreativitu a originalitu.

SPACE je místo, kde najdete příležitost, jak se podělit o svou práci s ostatními, a to i anonymně. Chceme, aby SPACE sloužil jako zdroj inspirace pro všechny, kteří se nebojí vyjít ze své komfortní zóny a chtějí tak sdílet své nápady. Nezáleží na tom, zda jste zkušení, a nebo chcete s tvorbou teprve začít – ve SPACE má každý prostor pro svůj rozvoj.

Váš příspěvek může inspirovat nejen ostatní studenty, ale i učitele. Přispějte svým vlastním pohledem na svět, ukažte ostatním svůj styl a podělte se o své příběhy. Společně vytvoříme místo, které bude plné různých nápadů a možností.

Těšíme se na všechny Vaše příspěvky.
Za redakci časopisu Věra Samolejová a Bára Palasová

Povzbuzení

Autenticita

Comfort

Empatie

Rozhovor s paní ředitelkou SGO

V prvním čísle časopisu Space jsme si pro vás přichystali rozsáhlý rozhovor s paní Mgr. Lucií Kolníkovou, učitelkou češtiny a angličtiny, nyní novou paní ředitelkou SGO. Moc děkujeme paní ředitelce za poskytnutí rozhovoru.

Věděla jste už od mala, co chcete v životě dělat? Nebo jste na to přišla až později?

Později. Původně jsem totiž chtěla být zdravotní sestrou a poté právníčkou. Také jsem ale vždycky chtěla být překladatelkou. Nakonec jsem se rozhodla stát se učitelkou a nikdy v životě by mě nenapadlo, že jednou budu i ředitelkou. I když toho mám teď neskutečně moc na práci, tak se cítím jako ryba ve vodě. Jsem moc šťastná.

Jakou školu jste vystudovala?

Vystudovala jsem Střední zdravotnickou školu v Opavě. Praxe mě moc bavily, ale ve čtvrtém ročníku jsem si uvědomila, že ještě nechci jít tak brzo pracovat. Rozhodla jsem se tedy, že se pokusím přihlásit se na práva. Protože jsem se hned napoprvé nedostala, šla jsem na rok studovat angličtinu. Nakonec jsem se rozhodla, že budu studovat angličtinu společně s českým jazykem, který mi byl blízký. Studovala jsem tedy na Filozoficko-přírodovědecké fakultě Slezské univerzity v Opavě, obor čeština - angličtina.

Jak jste se rozhodovala při výběru vysoké školy?

Hlásila jsem se i do Olomouce a dostala se na obě univerzity. V 17 letech jsem ale potkala svého manžela a ten byl z Opavy. Bydleli jsme spolu a to byl důvod, proč jsem šla na Slezskou univerzitu.



Jaké byla Vaše předchozí zaměstnání?

Pracovala jsem 14 měsíců jako zdravotní sestra a poté jsem 14 let učila na Střední škole průmyslové a umělecké. Protože jsem už ale potřebovala změnu, přijala jsem práci na SGO a bylo to asi jedno z nejlepších rozhodnutí mého života.

Já jsem si tuto školu vybrala, protože jsem se vždy snažila učit jinak. Mám ráda spíše komunikativní výuku, vymýšlení nových věcí a líbí se mi moderní přístupy k výuce. Věděla jsem, že tady mohu najít to, co hledám.

Co Vás přimělo ucházet se o funkci ředitelky?

Když jsem odcházela z bývalé školy, byla jsem přesvědčená, že se dají věci dělat i jinak.

Když chce být člověk ředitelem, musí si udělat funkční studium. Nejprve jsem si myslela, že po dokončení studia se na bývalou školu vrátím a pokusím se změnit to, co podle tamního vedení změnit nešlo, jenže na Slezském gymnáziu jsem se cítila dobře a uvědomila jsem si, že nechci odejít.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna?

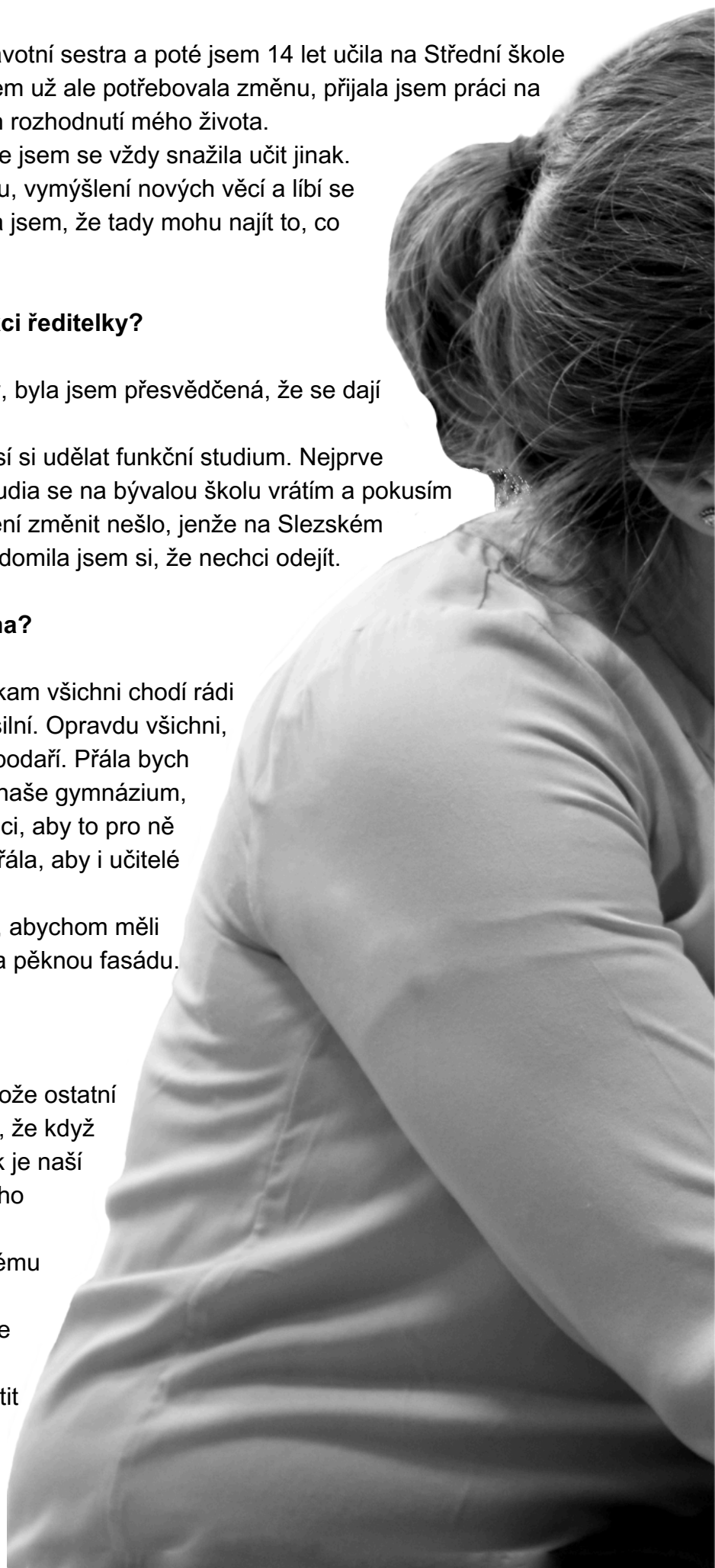
Mou vizí je, aby škola byla místem, kam všichni chodí rádi a učí se to, co je baví a v čem jsou silní. Opravdu všichni, ne jen někteří. Nevím, zda se mi to podaří. Přála bych si, aby všichni žáci, kteří navštěvují naše gymnázium, viděli ve svém vzdělání smysl. Nechci, aby to pro ně byl jen ztracený čas. Také bych si přála, aby i učitelé chodili do své práce rádi.

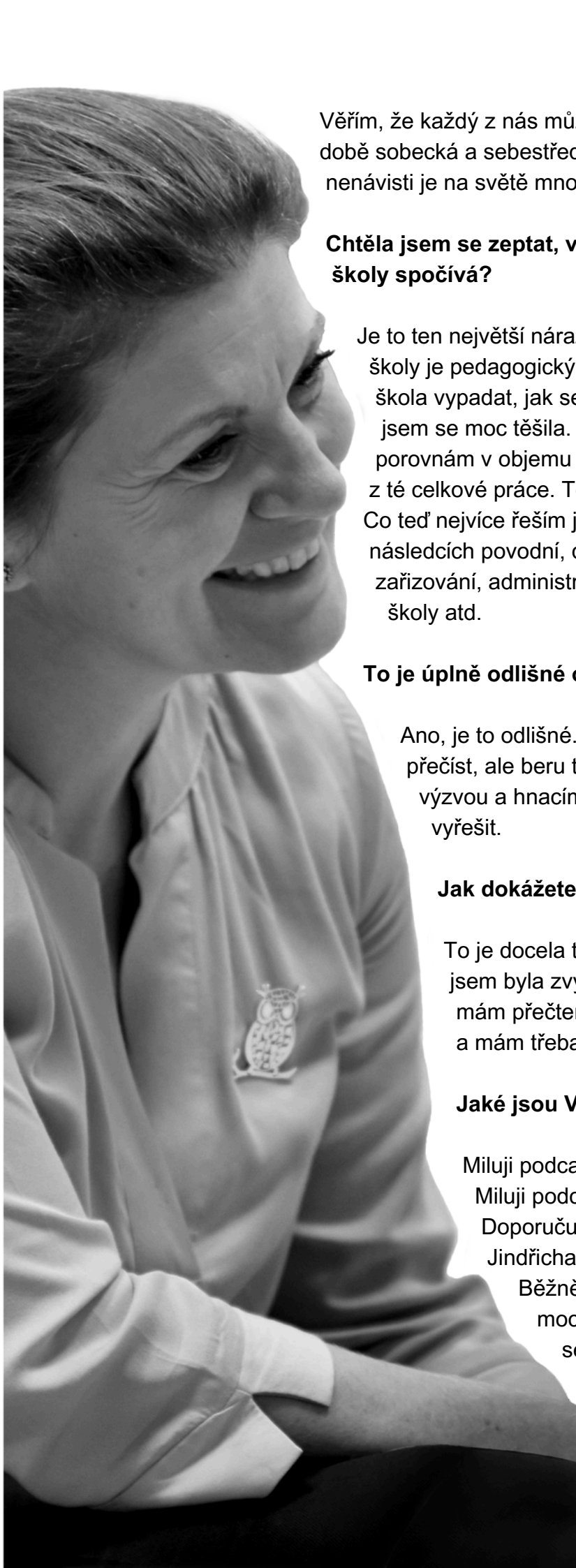
Z těch obecnějších věcí bych chtěla, abychom měli novou halu, střechu, kterou neteče a pěknou fasádu.

Co byste žákům vzkázala?

Aby si uvědomili, že mají štěstí, protože ostatní ho třeba nemají. Jsem přesvědčená, že když si uvědomíme, jaké máme štěstí, tak je naší povinností pomáhat těm, kterým se ho nedostává.

Mým největším přáním je, aby každému žákovi na této škole bylo dobře, aby nebyl vystresovaný a neměl pocit, že trávit čas vzděláváním se je ztrátou času. Co mohu tedy udělat já? Zajistit zdroje, aby nám tady bylo dobře.





Věřím, že každý z nás může něčím přispět. Společnost je v dnešní době sobecká a sebestředná. Všichni vidíme, kam to vede. Zloby a nenávisti je na světě mnoho, a proto bychom si měli pomáhat.

Chtěla jsem se zeptat, v čem přesně Vaše funkce ředitelky školy spočívá?

Je to ten největší náraz s realitou. Všude vám říkají, že ředitel školy je pedagogický leader. Člověk, který nastavuje, jak má škola vypadat, jak se má učit a podle toho vede učitele. Na to jsem se moc těšila. Tohle je přesně to, co chci dělat. Když ale porovnám v objemu práci, kterou dělám, tak je to zhruba 2 % z té celkové práce. To bylo pro mne největším překvapením. Co teď nejvíce řeším je: stavba, rekonstrukce a opravy po následcích povodní, dále získávání peněz, různé objednávání, zařizování, administrativa, přijímání zaměstnanců, prezentace školy atd.

To je úplně odlišné od toho, co jste dělala předtím...

Ano, je to odlišné. Vše musím několikrát ověřovat a pořádně přechystat, ale beru to jako výzvu. Každý problém je pro mě výzvou a hnacím motorem. Musím ho za každou cenu vyřešit.

Jak dokážete skloubit svůj osobní a pracovní život?

To je docela těžké, protože nemám moc času. Například jsem byla zvyklá, že když odcházím z práce domů, tak mám přečtené všechny e-maily. Teď běžně odcházím a mám třeba 54 těch nepřečtených.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Miluji podcasty. Poslouchám je pořád, nejen u běhání. Miluji podcast The Daily.

Doporučuji také podcast Šťastné pondělí od Jindřicha Šídla.

Běžně ráda čtu, ale teď na to upřímně nemám moc času. Raději se s dcerou díváme na seriály, které mi moc nezatíží hlavu. Velice ráda chodím do lesa a také s rodinou rádi jezdíme na Slezskou Hartu. Deskové hry jsem si také moc oblíbila, zvláště

Detective for a day. V zimě lyžuji a teď jsme s rodinou začali společně chodit do divadla.

Máte ráda i hudbu?

Ano, ale ne tak moc. Mám ráda OneRepublic, Imagine Dragons, Avu Max, Pink a kapelu ABBA. Poslouchám spíše pop.

Máte domácí mazlíčky?

Ano, máme psa a nově i křečka. To je vedlejší produkt mé práce. Jednou jsem přišla domů a nejmladší syn mi oznámil, že si koupil křečka. Takže máme psa i křečka. Nakonec je to fajn.

Jak se jmenují?

Pes má jméno Akim a křeček se jmenuje Vločka. Ale já si pletu jména, tak jí říkám Čočka.

Máte na naší škole nějaké oblíbené místo?

Asi ne. Mám naši školu ráda jako celek. Kdybych byla studentem, tak by se mi líbilo sedět u toho velkého okna v mezipatře. Nedávno mě napadlo, že by se někde na škole mohl dát klavír, aby na něj studenti ve volné chvíli mohli hrát.

Řekněte nám jeden fakt o Vás, který si myslíte, že by do Vás nikdo neřekl.

Ve čtvrtém ročníku na vysoké škole jsem otěhotněla a v pátém porodila. A bylo to úmyslné. Vždycky jsem věděla, že chci mít děti v relativně mladém věku. Ve čtvrtém ročníku jsem si tedy splnila povinnosti i pátého ročníku. A v páťáku už jsem "jen" státnicovala. Říkala jsem si, že když se budu během těhotenství učit na státnice, přenesu všechny ty znalosti na miminko a to pak bude hodně chytré [smích].

Máte nějaký svůj vzor?

Obdivuji silné ženy, které něco dokázaly. Pro mne je to Madeleine Albrightová.

Chtěla byste ještě něco dodat?

Já si myslím, že každý z Vás má štěstí ve vlastních rukách a dokážete cokoliv, co budete chtít. Já jsem toho ukázkovým příkladem. Věřím, že když máte dobrý úmysl a jdete si za svým, dokážete cokoliv. Rozhodněte se, co chcete dělat a běžte za svým snem. Jsem přesvědčená o tom, že to dokážete!

Datum rozhovoru: 11.10.2024

Autor: Klára Pirunčíková

Proměnlivost nálad

Na deštivých dnech je něco zvláště krásného. Něco, co není na první pohled viditelné, ale co proniká až do hloubky naší duše. Ve studených kapkách deště stékajících po skle je tichá poezie. Je v tom pozastavení, okamžik, kdy se celý svět zpomalí, kdy člověk slyší jen šum vody, tikání hodin a může na chvíli nechat své myšlenky volně plynout.

Melancholie, kterou skleněné kapky přinášejí, není prázdná. Je hluboká, plná myšlenek, vzpomínek a emocí, které vyvolává ticho. Co je tedy na melancholii pozitivního? Možná je to právě to, že nám dovoluje vnímat podněty, na které si v běžném dni nenajdeme čas, nebo na ně zapomínáme. Déšť nám připomíná, že i smutek může být krásný, pokud ho dokážeme přijmout jako součást života, jako chvíli, kdy se můžeme ponořit sami do sebe.

A pak je tu slunce, jehož paprsky rozechřívají vše, čeho se dotknou, a svět náhle působí barevnější a jednodušší. Slunečné dny přinášejí radost, energii, pocit, že všechno je možné. Ale stejně jako déšť, ani slunce tu není napořád. Je to snad podstata přírody? Ukazovat nám, že nic netrvá věčně, ale přesto je v proměnlivosti krása?

Tak jako se střídají slunce a déšť, střídají se i naše nálady, radosti i smutky, život a smrt. Příroda nám dává lekci, že každá chvíle, ať už prozářená světlem, nebo zahalená šerem, má svůj smysl. A teprve když se naučíme přijímat obojí, můžeme skutečně žít.

Autor: Viktorie Bielačková

EPIDEMIE

Elipsa, neustále se opakující koloběh.
Začátek zároveň konec.
Žádné „zazvonil zvonec a pohádky...“
Jenže pohádka pohádkou není.
Neustálé myšlení na ten ideální obrys těla,
který by každá buňka uvnitř mě tak neuvěřitelně hladově chtěla.

Pozornost pro každý pohyb,
sleduju kousek po kousku.
Natahuji kůži, ať se mi aspoň trošinku zúží obvod pasu
totiž nikdo nehledí na vnitřní krásu.
Ba naopak- na velikost toho hlasu,
který metrem měří
a v padesáti šesti centimetrech nevidí spásu.

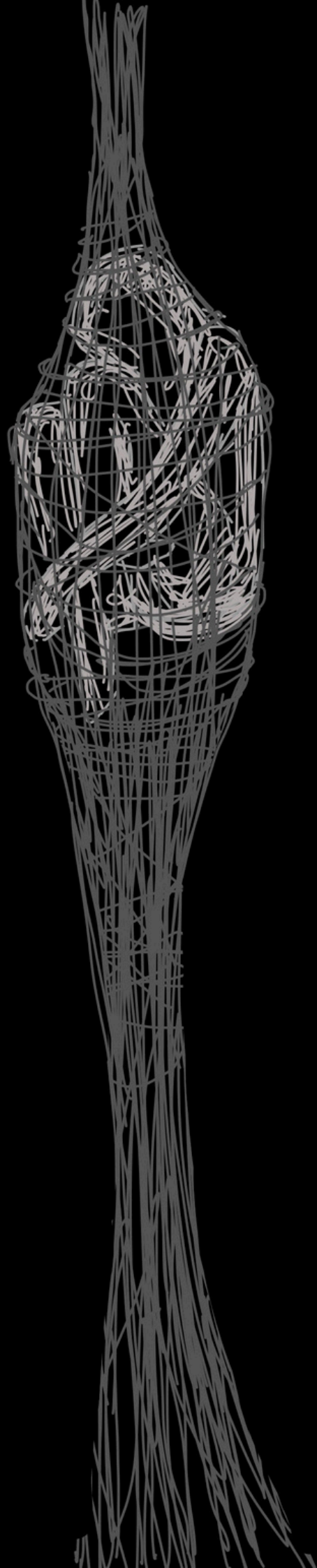
Impuls, že se mi jídlo hnusí
„Vyhoď tu svačinu!“
Ten hlad po čase přejde,
pomalu se bolestmi dusím.
Věta „jsem tlustá“ každou vteřinu
nenápadně volám Mayday.

Den za dnem chřadnu,
pomalu psychicky hniju.
Opakuju „Mami, nebreč“
po slovech, že takhle se dalších prázdnin nedožiju.

Emoce ve mně kolují jak na běžícím pásu,
kávu popíjím a naslouchám tomu pronikavému hlasu.
Řekl, že to nestačí.
Kamarádi se pomalinku zády otáčí.
Jsem v tom sama...

Poslední dobou **MIE** divně,
nezvládám nic.
Věci vypadaly tak slibně,
snažím se dýchat z plných plic,
ale šírá mě to víc a víc..
ten kruh, ta elipsa...

Autor: Alžběta Plachá



Nejíst není řešení

Epidemie X, nedostatek empatie – s těmito slovy se často setkáváme u problematiky poruch příjmu potravy. Procházíme ulicemi měst, chodbami škol či nákupními centry a potkáváme neznámé kolemjdoucí, kteří se s těmito problémy možná potýkají. Ale nemusí to být jen cizí lidé. Kolikrát to jsou naši blízcí, u kterých nemáme vůbec tušení že potají dennodenně bojují s touto nemocí. Může to znít neuvěřitelně, ale PPP se mohou pro člověka stát i jistou formou závislosti. Důvodů může být hned několik. Někdo začne kvůli váze, jiný se tímto způsobem snaží řešit své rodinné problémy, ale důvodem může být i tělesná dysmorfie. Pocit hladu u některých lidí přináší formu euforie, která utlumí všechny ostatní pocity. V těžkých chvílích se pak člověku s touto nemocí může zdát, že příjem jídla je tou jedinou věcí, kterou může ovlivňovat. Nemám pod kontrolou své okolí? Jídlo pod kontrolou mám.

Za posledních 13 let se drasticky zvyšuje počet osob trpících PPP, zejména mladistvých, a to z 3,5 % na 8 %. Musíme také brát v potaz, že nespočet případů není možné vůbec zachytit kvůli utajování či zapírání. Hodně lidí si myslí, že poruchami mohou trpět jen mladí nebo ženy. Opak je ale pravdou. Až jednu desetinu případů tvoří muži a nemalou část i dospělí.

Za celou svoji cestu, ať už boje se svou hlavou či uzdravováním, jsem se nesetkala s lidmi, kteří o myšlenkách spojených s jídlem a váhou mluvili naprosto upřímně. Nikdo nemluví o tom, že jako nemocný člověk jste schopni přirovnávat svůj denní příjem jídla k dítěti, kterému nedávno bylo sedm. Ani o tom, že se mnohdy cítíte dobře v roli oběti a užíváte si pozornosti, které se vám třeba dříve nedostávalo. Nebo se divíte, že ostatní lidé jedí normálně a vůbec se necítí špatně.

Jídlo se stane vaším crushem a vy nedokážete myslet na nic jiného, než po jak dlouhé době se můžete znova najíst a kolik je to správné množství, abyste nepřibrali. Mnohdy debatujete sami se sebou o tom, jak je vaše kamarádka s normální postavou vedle vás tlustá. Bojíte se uzdravení.

Každý z nás si možná aspoň jednou v životě zažil, jaké to je být vedle člověka s PPP, aniž bychom si to uvědomili. Ani nedokážu popsat ten pocit bezmoci, který cítím, když sleduju své blízké. Jak jim postupně mizí jiskra z očí, zavírají se jim víčka uprostřed dne, nejsou schopni složit souvislou větu, šfouchají vidličkou do špaget na obědě a pomalu se mění v člověka, který už není ten kamarád, se kterým jste se začali bavit díky jeho energii a vtipům. Nazvala bych to epidemií. Člověka nevléčíte slovy a přesvědčováním, jak je to špatné, nebo jak se to dá změnit. Musí si to uvědomit sám. Pokud máte ve svém okolí někoho s PPP, buďte tu pro něj, i když se bude občas chovat toxicky. Dejte mu lásku a oporu. Nic víc udělat nemůžete. A pro ty, co si procházíte anorexií, nebo jinou poruchou příjmu potravy, mám krátký vzkaz: Jídlo není váš nepřítel, ale poruchy příjmu potravy ano. Nebojte se říct si o pomoc. Nebojte se tomu postavit a začít bojovat.

Autor: Alžběta Plachá

PROJEKT AUTORSKÉHO ČTENÍ

Na samotném začátku byla velká chuť dvou bývalých spolužaček uskutečnit projekt, jenž by spojoval žáky základní školy s žáky z gymnázia. Slovo dalo slovo a nápad se dostavil velmi záhy. Požadavky byly jasně dané: projekt by měl rozvíjet čtenářskou gramotnost všech zúčastněných, musí se odehrávat během jednoho dne a hlavně musí všechny bavit. Tak vznikly autorské pohádky, které jistě vykouzlí úsměv na nejedné dětské tvářičce.

Minulý školní rok se současní druháci podíleli na psaní vlastních příběhů plných fantazie spolu s žáky ZŠ T. G. Masaryka. Inspiraci mohli čerpat např. z kartiček z deskové hry Dixit nebo čistě jen popustili uzdu své fantazii. Z tohoto společného projektu vznikl soubor 11 autorských pohádek, které se dočkaly i ilustrací, pracovních listů a audio verzí pro nečtenáře, přičemž vše vytvořili žáci obou škol zcela samostatně.

V úterý 26. listopadu se poté někteří studenti druhého ročníku vydali do Loutkového divadla v Opavě, aby se zúčastnili autorského čtení pro mateřské školy, konkrétně pro MŠ Havlíčkova, MŠ Riegrova, MŠ Srdíčko Zborovská a MŠ Mostní. Zároveň také pokřtili svou novou knihu pohádek Pohádky dvou světů.

Kniha byla pokřtěna nezvyklým způsobem, a tím byly bonbóny. Autorského čtení se ujali Jan Suchánek (SGO) s Elen Kubnou (ZŠ T. G. M.), kteří děti vzali do Cukrového tábora. Velký úspěch měla i druhá pohádka Myšák v jeskyni, kterou přečetla Johana Šopáková (SGO) s Valerií Beckovou (ZŠ T. G. M.). Program byl zakončen divadelním představením Vlkova největší prohra (autoři za SGO Laura Vegelová, Max Kavecký a Adam Imrýšek za ZŠ T. G. M.), které připravili žáci ve školní družině základní školy.



Tento projekt, uskutečněný díky Petře Moravcové (ZŠ T. G. M.) a Petře Raabové (SGO), spojil několik kreativních a originálních myslí a vznikl z něj krásný soubor pohádek plných fantazie a i ponaučení.

Autoři: Bára Palasová, Petra Raabová

ŽENY, KTERÉ ZMĚNILY SVĚT

Marta Kubišová

Byla a je krásná, má fenomenální hlas a nezlomný charakter. Přesto, nebo právě proto, je docela obyčejnou ženou. A přesto, nebo právě proto, dokázala oslovit už nejméně třetí generaci Čechů.

Zpěvačka, držitelka několika cen Zlatý slavík, herečka, signatářka Charty 77, matka.

Nedávno jsme si připomínali události 17. listopadu 1989 - Den za svobodu a demokracii. Jednou z výrazných osobností tohoto období je zpěvačka a bojovnice proti komunistickému režimu Marta Kubišová.



Marta se narodila roku 1942 v Českých Budějovicích. Po tom, co se z politických důvodů nebyla přijata na vysokou školu, začala pracovat v poděbradských sklárnách, kam se její rodina přestěhovala. V plzeňském divadle Alfa ji objevili zástupci divadla Rokoko, Josef Vobruba a Darek Vostřel, a právě do divadla Rokoko se Marta roku 1964 rozhodla nastoupit.

Martiným prvním hitem se stala píseň Loudá se Půlměsíc. Roku 1966 a 1968 získala své první dva Zlaté slavíky. V 70. letech nazpívala několik hitů s triem, jež neslo název Golden Kids, v překladu Zlaté děti, v němž účinkovala s Václavem Neckářem a Helenou Vondráčkovou, se kterými se potkala během přípravy představení Čekání na slávu. Obdržela také pracovní nabídky ze zahraničí, především z Londýna a Paříže.

Cenu Zlatý slavík v roce 1968 získala za píseň Modlitba pro Martu, která původně neměla být symbolem odporu proti komunistickému režimu, ale měla zaznít v seriálu Píseň pro Rudolfa. Stejněho roku také emigroval Martin bratr do Kanady, což zpěvačce v očích režimu určitě nepomohlo. Zlatého slavíka vyhrála také v roce 1969, ten jí však byl předán pouze "neveřejně" za dveřmi redakce Mladého světa. V roce 1970 získala v anketě opět nejvíce hlasů. Bývalý režim však výsledky zfalšoval a Marta tak cenu dostala dodatečně až v roce 1990.

A black and white portrait of the Czech singer Marta Kubišová. She is shown from the chest up, wearing a dark, sleeveless top. Her long, dark hair is styled with bangs, and she has a serious expression, looking slightly downwards. Her hands are clasped in front of her, and she is wearing several rings. The background is a textured, mottled grey. Overlaid on the image is the name 'MARTA KUBIŠOVÁ' in large, bold, white, sans-serif capital letters, repeated seven times in a vertical column on the left side of the frame.

Po odchodu z tria Golden Kids se její život změnil. Často byla pronásledována StB, což se po podepsání Charty 77 ještě zhoršilo. Marta se nenechala výsledky StB zastrašit a později se stala mluvčí Charty 77. Nakonec měla zákaz vystupování a nastoupila jako úřednice podniku Výstavba hlavního města Prahy.

Ani v osobním životě to Marta neměla úplně jednoduché. Ani jedno ze dvou manželství nebylo pro tuto talentovanou tmavovlásku šťastné. První manžel byl násilník, což vedlo k tomu, že Marta v 8. měsíci těhotenství potratila a po operaci dokonce prožila klinickou smrt.

Druhý manžel nebyl o moc lepší. Martu podváděl a také na ni donášel pro StB. Manželství vydrželo 6 let, ale Marta se díky němu dočkala vysněné dcery Kateřiny, jejímž kmotrem se počátkem 80. let stal Václav Havel.

Dne 21. listopadu 1989 nastal ikonický okamžik nejen v životě Marty, ale také všech Čechů a Slováků. Když na podzim roku 1989 začali lidé proti tehdejšímu režimu protestovat, vystoupila Marta po boku Václava Havla na balkoně nakladatelství Melantrich na Václavském náměstí a před zaplněným náměstím plným odhodlání zazpívala píseň Modlitba pro Martu. Ukázalo se tak, že ani po 20 letech zákazu vystupování lidé na tuto rebelku a odvážnou ženu nezapomněli. "Ať žije Marta!" skandoval dav. Zpěvačka neupadla v zapomnění. Naopak se stala symbolem odvahy a neústupnosti.

Autor: Anna Krchňáková



O tom, jak zajímavá a tajemná může být literatura, jsme se přesvědčili ve třetím ročníku v hodinách ČJL. Téma dekadence nám umožnilo proniknout do niterných, kolikrát i zvrácených či zvrhlých myslí tehdejších umělců. Samotný název (z lat. de-cadentia od cadere) napovídá, že hlavním tématem bude úpadek a rozpad. Ve druhé polovině 19. století se tento pojem vžil pro označení tehdejšího myšlenkového a uměleckého proudu. Životní styl dekadentů se vyznačoval sklony k extrémním podobám náboženství, okultismu, k nevázanému sexuálnímu životu a užívání drog. Mezi nejvýznamnější představitele literární dekadence patřil Oscar Wilde, u nás pak Arnošt Procházka, Jiří Karásek ze Lvovic a Karel Hlaváček. A právě tvorba těchto literátů mě inspirovala k napsání vlastní básně. V žádném případě v ní nehledejte jakékoliv spojení s mým životem.

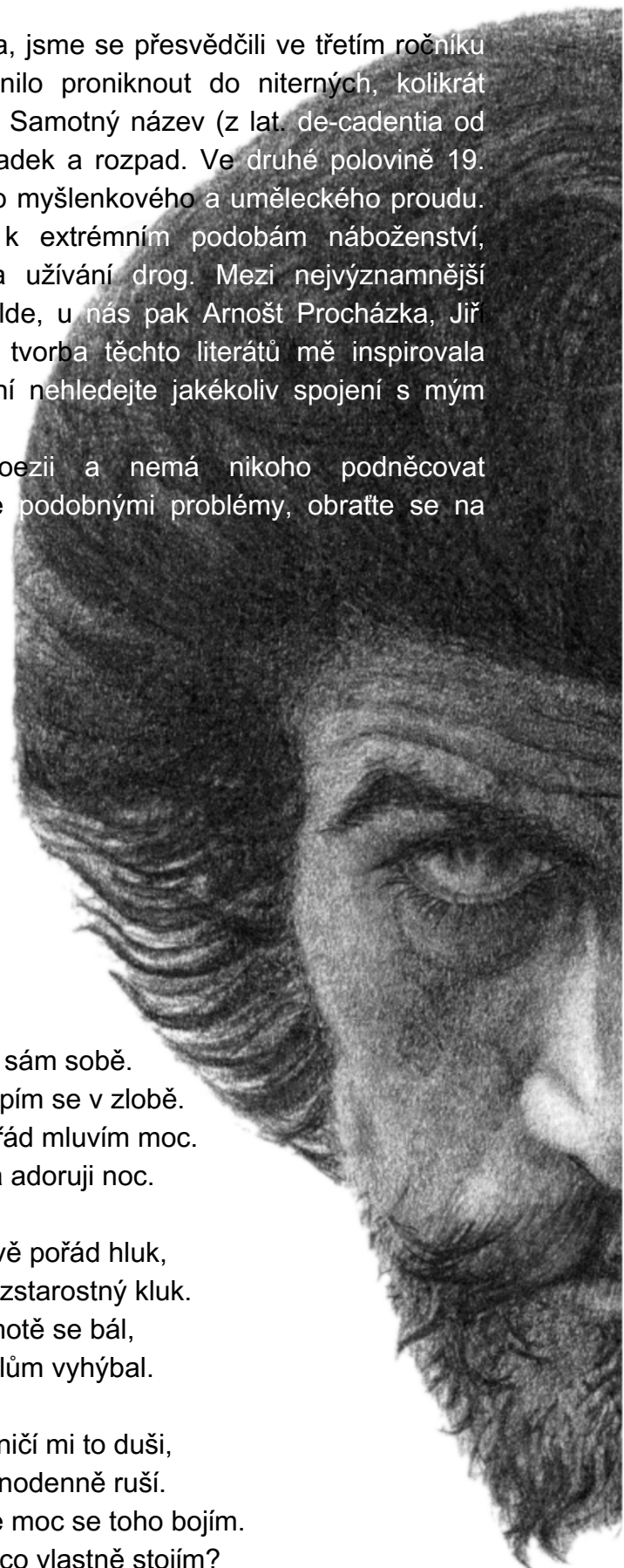
Báseň je pouze inspirována dekadentní poezií a nemá nikoho podněcovat k sebepoškozování, či sebevraždě. Pokud trpíte podobnými problémy, obraťte se na nejbližší povolanou osobu. Nejste v tom sami.

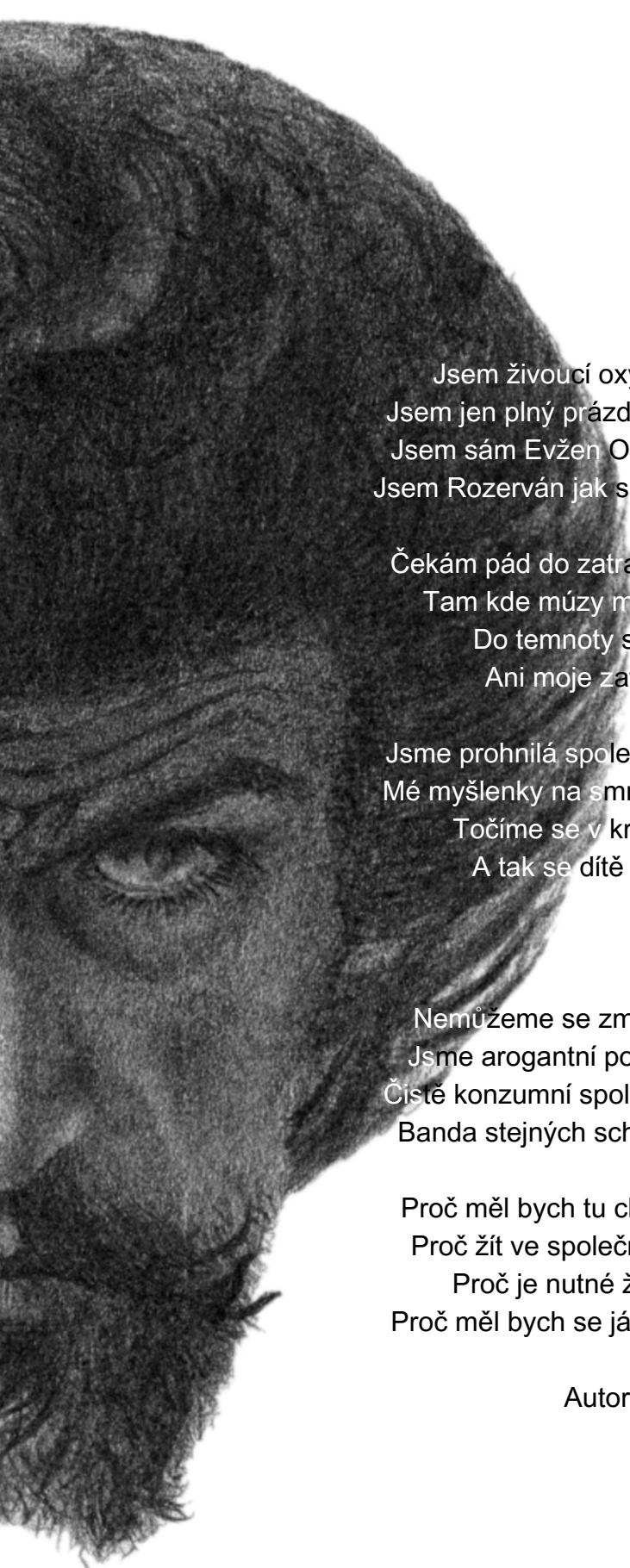
NAUTECNOST

Utíkám času a utíkám sám sobě.
Nevydýchám změny a utápím se v zlobě.
Neumím se vyjádřit, ale pořád mluvím moc.
Přetvařuji se přes den a adoruji noc.

Obdivuju ticho, ale v hlavě pořád hluk,
Chtěl bych zase být ten bezstarostný kluk.
Co miloval lidi a v samotě se bál,
Místo toho aby se přátelům vyhýbal.

Nezvládám dál změny a ničí mi to duši,
Černé myšlenky mě dennodenně ruší.
Chtěl bych všechno změnit, ale moc se toho bojím.
Nedokážu změnit nic, tak za co vlastně stojím?





Jsem živoucí oxymorón a živoucí protimluv.
Jsem jen plný prázdných slov a smyšlených smluv.
Jsem sám Evžen Oněgin a Raskolnikov v jednom,
Jsem Rozerván jak společnost a očekávám jen zlom.

Čekám pád do zatracení, tam k Hádovým branám,
Tam kde múzy mlčí, k černo černým vránám.
Do temnoty staré, jako je smrt sama,
Ani moje zatracení neotřese váma.

Jsme prohnílá společnost a všichni jsme jen loutky,
Mé myšlenky na smrt, jsou jen každodenní choutky.
Točíme se v kruhu, ale nemůžeme pryč,
A tak se dítě moje v tichu klidně znič.

Nemůžeme se změnit, jsme prohnílí v kostech,
Jsme arogantní pokrytci co dychtí po blbostech.
Čistě konzumní společnost, co nezná lidské vztahy,
Banda stejných schránek bez sebe a bez povahy

Proč měl bych tu chtít být, když pár lidí se snaží?
Proč žít ve společností, kde tě nikdo neustráží?
Proč je nutné žít a trpět všechno kolem?
Proč měl bych se já modlit a padat vždy do kolen?

Autor: Honza Balušek

SGO ANDÍLCI

Všichni známe naše učitele, ale málo z nás doopravdy ví, co se skrývá pod jejich učitelskou tváří. A proto Vás vítáme u nové rubriky s názvem SGO Andílci, kde zjistíte věci, které jste nejspíš o našich učitelích nevěděli...



První andílek, kterého určitě musíme zmínit, se narodil v Krnově, a pak se přestěhoval do Bruntálu. Nakonec skončil v Opavě, a jak nám sám prozradil, se taky jako “Opavák” cítí. Chodil na ZŠ Boženy Němcové (tehdejší sportovní škola) a zároveň se věnoval atletice. Jedním z jeho největších atletických úspěchů v mládí bylo 3. místo ČR a 10. místo v ČSSR za běh na 400 a 110 m překážek. Je pravák ve znamení kozoroha. Jeho oblíbeným zvířetem je žirafa, protože je nad věci a daleko dohlédne. Studoval Pedagogickou fakultu v Ostravě a na své studentské roky velmi rád vzpomíná. Kdyby se mohl vrátit do nějaké etapy svého života, vybral by si právě svá studentská léta. Byla to pro něj doba plná sportu, učení, napětí, ale i také setkávání se s partou výborných přátel, se kterými se dodnes rád vídá. Spousta lidí o něm neví, že je velmi komunikativní a citlivý a všechno hodně prožívá, i když to nedává najevo. Ve svém volném čase rád hraje volejbal nebo tráví čas se svými dětmi. Jeho oblíbeným jídlem je tuňákový salát, i když je to něco, co by si kdysi k jídlu nedal. Kniha, kterou by Vám doporučil, je *Ekonomie dobra a zla* od Tomáše Sedláčka. Jeho oblíbený film, který viděl už několikrát, se nazývá *Králova zahrádka*. Jeho main character písnička by byla *To musím zvládnout sám* od Karla Gotta.

Další osoba z našich andílků vyrůstala na vesnici, kde měla krásné dětství plné kamarádů. Studovala na Filozofické fakultě Ostravské univerzity. Její diplomová práce Vám o ní hodně napoví, psala ji totiž na téma *Jazyk reklamy ve francouzštině*. Ve svém volném čase ráda pracuje na zahrádce. Prozradila nám také, že to dělá čistě jen pro radost a pěstuje jen to, u čeho si je jistá, že jí vyroste. Je pravačka a její oblíbeným jídlem je gulášová polévka s brambory. Zvíře, ke kterému vzhlíží, je orel, protože umí létat a má nadhled. Je velmi vášnivá čtenářka, a tak nám dala rovnou několik doporučení na knihy. Naposled četla *Rozinky v blátě* od Davida Jana Novotného, ale její srdcovkou je *Hana* od Aleny Mornštajnové nebo *Deník Bridget Jonesové* od Helen Fieldingové. Nostalgickou

vzpomínkou je také kniha Děti z Bullerbynu od Astrid Lindgrenové. Jeden z jejích nejoblíbenějších filmů je Forrest Gump nebo Vykoupení z věznice Shawshank. Její main character písnička by byla Eye of the tiger od Survivor.

Třetí andílek pochází z Opavy-Komárova, kde jako malý rád chodil s kamarády na sportovní hřiště vedle školy. Mezi jeho sportovní úspěchy určitě patří účast na mistrovství Evropy v atletice nebo 3. místo v triatlonu v Moravskoslezském poháru. Vystudoval UPOL obor geografie a regionální rozvoj a pedagogika. Jeho velmi zajímavá diplomová práce byla na téma Vliv okolí školy na způsob dopravy, který žáci využívají. Zjistil například, že děti ze ZŠ Englišova v Opavě nejedí tolik na kole, protože nemají k dispozici kolárnu. Narozdíl od ZŠ T. G. Masaryka v Opavě, která na tom byla naopak nejlépe. Je pravák ve znamení ryb. Ve svém volném čase nejraději sportuje a tráví čas se svou rodinou nebo ideálně spojí obojí a běhá s kočárkem, ve kterém vozí svého syna Kdyby měl vybrat top 5 sportů, patřil by mezi ně běh, cyklistika, plavání, běžky a fotbal. Zvířata nemá moc v oblibě, ale doma mají labradora, kterého má velmi rád. Jeho momentálně nejoblíbenějším jídlem je bun bo nam bo, ale miluje i klasiku, jako je kuřecí řízek. Oslovila ho série knih Šikmý kostel od Karin Lednické a seriály Vyprávěj a První republika. Jeho main character písnička by byla Something just like this od Coldplay.

Poslední členka našich andílků vyrůstala v Hrabyni. Pamatuje si na skvělou partu dětí, se kterou běhala venku, stavěla bunkry a hrála si. V mládí tančila latinu, dokud nepřišla k úrazu při hraní volejbalu. Studovala na několika univerzitách, třeba na Slezské univerzitě v Opavě, na Filozofické a Pedagogické fakultě Ostravské univerzity, a nyní studuje na Pedagogické fakultě v Olomouci. Její diplomová práce byla na téma Výslovnost moderátorů Hitrádia Orion. Je přeučená pravačka, a proto nosí těžké věci levou rukou a pravou ruku ji zdobí hodinky. Její znamení zvěrokruhu je střelec. Obdivuje hrochy a jejich pohodovou a klidnou povahu, ale zároveň chová respekt k jejich síle. Doma má osmáka degu, kterého ráda pozoruje při jídle. A právě jídlo je její vášní. Hlavně to italské, ale nepohrdne ani vietnamským Pho. Na své práci má nejraději interakci se studenty. Jelikož je horlivou čtenářkou, u otázky: "Jaká je Vaše oblíbená kniha?" nemohla zůstat jen u jedné, a tak nám dala celou hromadu odpovědí, jako třeba Šťastný princ od Oscara Wilda, Pán prstenů od J. R. R. Tolkiena, ale miluje také díla Karla Čapka, Dostojevského a nepohrdne ani současnou fantasy literaturou. Jejím oblíbeným filmem je Pulp fiction nebo seriál Hrdinové. Její main character písnička by byla 9 Crimes od Damien Rice.

Autor: Kateřina Krejčí, Kristýna Horáčková a Alice Molovčáková

VÁNOČNÍ DÉMONI

Vánoce - dnes kouzelný to čas, kdy nám i média připomínají, že máme být s rodinou. Čas dárků a pohody. Ale nebylo tomu tak vždy. Kdysi to byl čas pokání a krátká světlá chvíle během dlouhých temných zim. Staré legendy, mnohdy převyprávěné a pokroucené časem, přinášely příběhy plné strachu, který se ze všech pocitů šíří nejrychleji a zarývá se hluboko do lidských srdcí.

KRAMPUS

Rozšíření: Rakousko, Německo, státy ovlivněné Německem (Česko)

Krampus, česky čert, pochází původně z alpského folklóru. Objevuje se 5. prosince jako doprovod Mikuláše a anděla. Jeho jedinou prací je trestat nezbedné hříšníky a připomínat dětem dobré chování. Často je vybaven bičem nebo rákoskou, aby je mohl na místě vyplatit, případně odnést v nůši do pekla. Pokud to ale není možné, tak se zlobivců zbaví tak, že je sní. 22. prosince tato hrozba končí. Krampus se mění zpátky na lidskou bytost bez jediné vzpomínky na čas předvánoční.



HOLDA

Rozšíření: německy mluvící země

Také Perchta je strážkyní pořádku. Představuje mocnou matku přírodu a temnou čarodějnici zároveň. Je ženským démonem, jenž zpravidla ochraňuje zvířata a dobrotivě odměňuje slušné lidi. Neodvažujte si ji ale rozněvat! Její jméno Hold lze vyložit jako "milující či líbezný", také ale připomíná Unhold neboli "příšera". Nejste-li fanouškem úklidu, měli byste se držet na pozoru zejména v době povánoční. Pokud je totiž v domě nepořádek, a ještě k tomu máte zlobivé děti, přijde Vás krutě potrestat. A to tak, že vám rozpárá břicho a nahradí vaše vnitřnosti slámou a kamením.



JOLAKOTTURINN

Rozšíření: Island

Známa jako vánoční kočka. Který milovník koček by odolal tak obrovské číče? Místní obyvatelé by Vám ale rozhodně nedoporučovali si s touhle kočkou zahrávat. Zvlášť, když jí její páníčci pod stůl hází kousky lidského masa. Jolakotturinn je totiž mazlíčkem islandské obryně Grýly, která je známá vařením dětí v hrnci. Potkat ji můžete, když se ve vánočním čase plíží zasněženou krajinou. Bůh ochraňuj ty, kteří nedostali nové oblečení od svých blízkých! Ty v lepším případě jen okrade o večeri, v horším případě je na místě sežere.



LA MÈRE FOUETTARD

Rozšíření: Francie

Neboli také matka bič, je mytologická postava doprovázející svatého Mikuláše při jeho pouti. Je to strašná žena, jež neposlušné děti, případně i rodiče, trestá bičem. V některých případech dokonce děti unáší, aby je pak mohla sníst. Strašnému osudu se mohou vyhnout hříšníci jedině tehdy, pokud se pořádně kají. Pak je možná přijde Mikuláš zachránit. Protože stejně přitahuje stejně a vrána k vráně sedá, tak má La Mere Fouettard dokonalý protějšek. Pere Fouettard, neboli otec bič, je skoro totožnou postavou. A všichni víme, že není romantičtějšího rande než bičování spratků ruku v ruce na mikulášských slavnostech.

Autor: Laura Lachčina

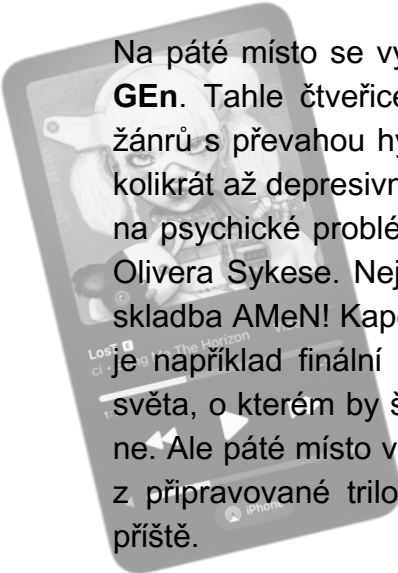


**TOP
ALB 5**

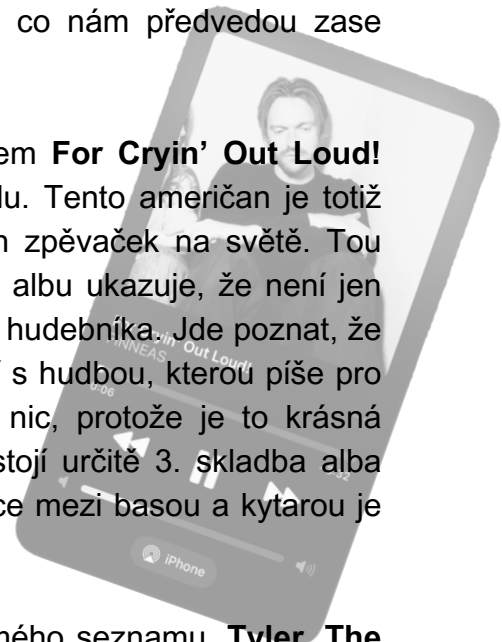
20

24

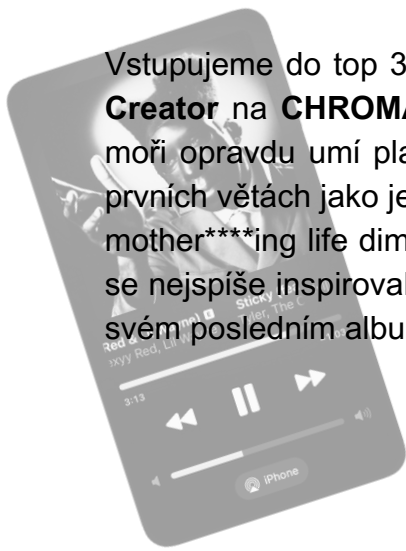
Rok 2024 je za námi a s ním přichází také žebříčky těch nejlepších ale i nejhorších hudebních alb. Tenhle článek bude však v pozitivním tónu, jelikož za posledních 12 měsíců si na své přišli fanoušci všech žánrů. Na vrcholky žebříčků se vrátila nejen stará klasika, ale o slovo se hlásila i zcela nová tvorba od teprve začínajících umělců. Nejlepší na tom všem je, že všichni chrlili jedno skvělé album za druhým. Pojďme podívat na mých top 5 nejlepších alb uplynulého roku..



Na páté místo se vyšplhali britští **Bring Me the Horizon** s Albem **POST HUMAN: NeX GEn**. Tahle čtveřice si pro nás připravila 16 písniček, které krásně kombinují mnoho žánrů s převahou hyperpopu, metalu a rocku. Jak už ukázali na Sempiternal, Ve svých, kolikrát až depresivních, textech se nebojí poukázat na velmi těžká témata a to především na psychické problémy. Vše je navíc doplněno o velice emotivní projev a řev frontmana Olivera Sykese. Nejinak je tomu i tentokrát, Oliver křičí o sto šest. Nejlepší ukázkou je skladba AMeN! Kapela se ale nebojí zabrouzdat i do pomalých a intimnějších songů, jako je například finální Dig It!. K celému projektu si připravili také rytmickou hru a příběh světa, o kterém by šel napsat samostatný článek. Je to nejlepší album od BMTH? Určitě ne. Ale páté místo v mém seznamu mu rozhodně patří. Zároveň je to teprve druhé album z připravované trilogie, takže se můžeme nechat překvapit, co nám předvedou zase příště.



Na čtvrtou příčku se dobřešel **FINNEAS** s již pátým projektem **For Cryin' Out Loud!** Pokud si myslíte, že ho neznáte, tak vás přesvědčím o omylu. Tento američan je totiž bratrem a především producentem jedné z nejpopulárnějších zpěvaček na světě. Tou není nikdo jiný, než Billie Eilish. Finneas nám však na tomto albu ukazuje, že není jen dobrý producent, ale vystupuje v roli sakra dobrého zpěváka a hudebníka. Jde poznat, že tohle album mluví přímo z jeho duše, protože moc podobností s hudbou, kterou píše pro svoji sestru, zde nenajdete. Čtyřicet minut vám uteče jako nic, protože je to krásná popová nahrávka s občasnou inspirací funkem. Za zmínku stojí určitě 3. skladba alba Cleats, která na vás působí jako by zpívalo léto. Synchronizace mezi basou a kytarou je přímo nádherná a nedá se u ní netancovat i teď v zimě.



Vstupujeme do top 3, a to rovnou prvním rapovým albem z mého seznamu. **Tyler, The Creator** na **CHROMAKOPIA**. Tenhle rapper je jedním z mála, který v tom uměleckém moři opravdu umí plavat.. Celý projekt doprovází mluvené slovo Tylerovy matky a už v prvních větách jako je: "You are the light. It's not on you, it's in you. Don't you ever in your mother****ing life dim your light for nobody" ukáže, co vás bude čekat. Kalifornský rodák se nejspíše inspiroval svým přítelem a známým umělcem Kendrickem Lamarem, který na svém posledním albu otevřel hodně stigmatizovaných témat a byl silně introspektivní.



Tyler zde řeší témata jako bylo vyrůstání bez otce (Like Him), nebo paranoiu v písni Noid. Nechybí ale ani pro rappera typické šílené songy, jako například největší hit z desky Sticky, ve kterém navázal spolupráci hned se třemi kolegy Sexyy Red, GloRilla a Lil Wayne, nebo Balloon, v němž se navzájem doplňuje s Doechi.

Stříbrnou medaili dostává album **I Lay Down My Life for You** od dalšího rappera, nepříliš známého **JPEGMafia**. Toto album je z mého pohledu ukázkovým příkladem toho, jak správně dělat experimentální rap. Kdo jiný dokáže během písničky vystřídat metal, trap a dubstep tak, aby na konci vzniklo unikátní hudební dílo a ne jen nějaký mišmaš? Nejzajímavější je, že všechny tracky si Peggy psal i produkoval sám, což určitě není ve světě rapperů standardní. Definitivně to není album, které se bude líbit všem, ale zkuste dát šanci alespoň skladbě SIN MIEDO. Jestli máte raději spíše pomalejší a klidnější hudbu, mohla by vás zaujmou skladba Either on or off the drugs.

Na prvním místě se u mě umístilo album **Prelude to Ecstasy** od poměrně nové a neokoukané kapely **The Last Dinner Party**. Tahle britská dívčí pětice se při psaní své hudby inspiruje od Abby, přes Florence and the machine, až po Davida Bowieho. Ve svém prvním albu přináší osvěžení v podobě moderního popu, a to především svou, téměř až filmovou, velkolepostí. Nejednou se vám při poslechu tohoto projektu stane, že budete mít husí kůži. Hned první skladba, jež se jmenuje stejně jako album samotné, je čistě instrumentální a okamžitě vás přesvědčí, že tyhle holky nebudou jen nějakou lacinou britskou verzí Taylor Swift. Většina položek tohoto debutu se zabývá silnými tématy, především feminismem a postavením žen ve společnosti. Například v Beautiful Boy, jak sama frontmanka zpívá, necítí chtíč, ale závist vůči mužům. Silnou myšlenku přináší také čtvrtá skladba The feminine urge, která prozkoumává generační trauma předávaná z matek na dcery. Všechny skladby však nejsou pouze depresivní. Některé nabízejí mimo jiné energetické pojetí s bohémským pohledem na svět. Například největší hit Nothing matters pojednává, jak už samotný název napovídá, o tom, že na ničem nezáleží, a proto by si člověk měl raději užívat života a nenechat se ovlivňovat společenskými normami a názory jiných lidí. Další energetickou peckou je Sinner, v níž otevírají téma blízké nám všem. Cítili jste někdy, že vaše láska k někomu, je brána jako hřích? Pokud ano, tak si tuto píseň zamilujete stejně jako já a jako většina fanouškovské základny. Tento projekt bychom mohli rozebrat skladbu po skladbě, takt po taktu. Prelude to Ecstasy je bravurní ukázkou toho, jak by mělo vypadat první album. Tahle pětice má velký potenciál, tak snad nás dalším albem nezklamou.

Celý rok 2024 byl nabitý alby a bylo těžké vybrat pouze pět těch nejlepších. Doufám, že jsem vám ukázal nové umělce a navnadil Vás k objevování neznámého.

Autor: Honza Balušek



Shimmi, jako jedna z předních tváří CZ&SK rapu, nedávno vydal svůj nejnovější projekt s názvem YOLO.5. Toto EP se skládá ze čtyř písní. První track s názvem AQUA vás vtáhne do atmosféry celého projektu svým pronikavým a rytmickým beatem, který dokáže strhnout mnoho posluchačů.

Další skladbou je KATE MOSS, jejíž leak Shimmi sdílel na svých sociálních sítích už na začátku prosince minulého roku. Pro někoho možná slabší track, ale podle mě určitě stojí za poslech.

Třetím a předposledním trackem je ILUMINATI, který vás vtáhne do celkové atmosféry EP. Chemie mezi Shimmim a Loudz1 na featu je jedinečná a jejich flow zní prostě skvěle. Shimmi romantické tracky opravdu umí a výjimkou není ani závěrečná píseň YOKO ONO. Má přesně ten milý a roztomilý vibe, který na každém mixtapu nesmí chybět. Shimmi svými experimenty vždy mile překvapí a tento track mezi ně rozhodně patří.

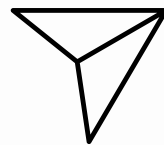
Myslím si, že poslech YOLO.5 určitě stojí za to, a to i v případě, že vám CZ&SK rap scéna není úplně blízká. Shimmi svými projekty pokaždé překvapí – nejen pronikavým hlasem, ale i melodickými beaty. Netvoří hudbu jako zbytek scény a snaží se vždy přijít s něčím novým, co na scéně zatím nikdo nedělá.

Vzhledem k názvu YOLO.5 můžeme očekávat i druhou část projektu, ale datum vydání zatím není známé.

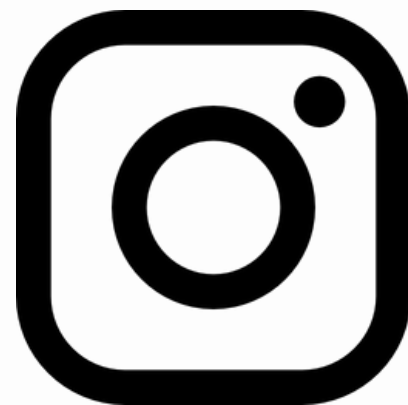
**Y
O
L
O
.5**

SHIMMI

GIRLS



Instagram časopisu



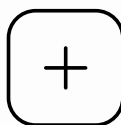
Líbí se  sgopava a dalším

Space_sgo Instagram patří mezi nejpopulárnější sociální sítě současnosti, a proto náš časopis nově najdete i tam! Sledujte nás pod názvem **space_sgo** a buďte u nejnovějších trendů.

Určitě od nás neočekávejte extrémně seriózní videa, která mají za cíl co nejvíce reprezentovat školu (na to máme oficiální Instagram SGO pod vedením učitelů). Stejně jako byl vytvořen časopis Space, kde studenti mohou publikovat cokoli a cítit se komfortně při sdílení jakýchkoli témat, byl vytvořen i Instagram. Najdete tam spoustu zajímavého obsahu – oddechová videa, vtipné momenty a v neposlední řadě rozhovory z chodby plné **pikantních otázek směřovaných k našim studentům**.

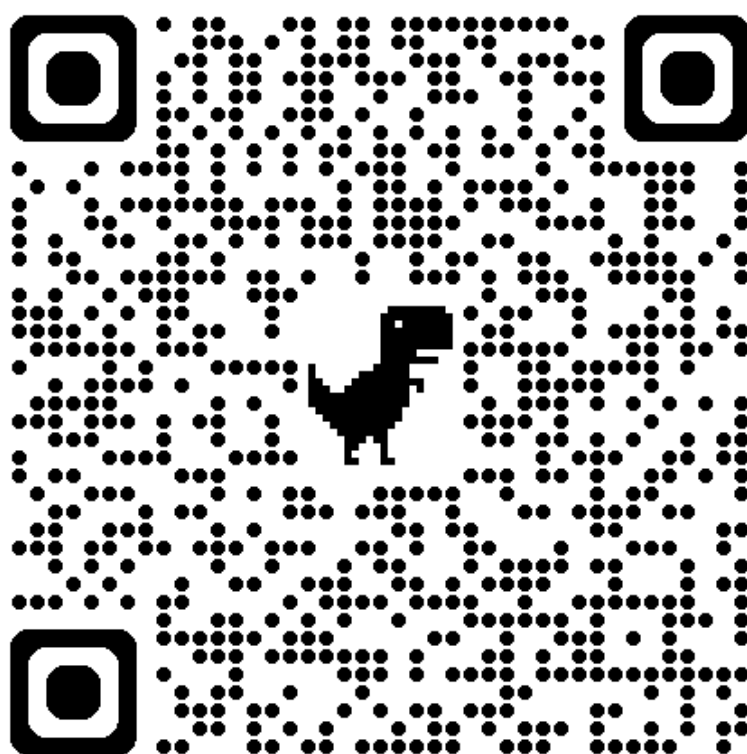
Pokud bys s námi chtěl/a tvořit videa – třeba jako kameraman, střihač nebo rovnou být hlavní tvář Instagramu – klidně si odchyť na chodbě Alžbětu Plachou z 2.C, která má profil na starost nebo napiš na gmail **placha.alzbeta@sgopava.cz**.

Autor: Alžběta Plachá



[illegible]

ZDROJE



Grafické zpracování: Martin Bortel